

ДЪДО КОЛЕДА

Цъль потъналъ въ снѣгъ и скрежъ,
той дошелъ съсь тихъ вървежъ.
Поогледалъ се на прага,
па заудрялъ съсь тояга:
чукъ-чукъ, чукъ-чукъ, чукъ-чукъ-чукъ!
„Абе, кой живѣе тукъ?“

Спѣли всички кротъкъ сънь.
Никой нѣмало навънь —
тежки порти да отвори,
да го срещне въ равни двори
и да викне съ весель гласъ:
„Хей, добре дошелъ у насъ!“

Но въ сръднощния покой
самъ вратитѣ бутналъ той. —
Казватъ, нѣмало ключалка,
ни голѣма, нито малка,
що, безъ много „щракъ“ и „щрикъ“,
той да не отвори въ мигъ.

Шарко млъкналъ изведнъжъ —
знаелъ той светия мжъ.
Влѣзълъ тихомъ въ кщи госта

най-напредъ при батя Коста,
и завчасъ безъ шумъ и звукъ
сложилъ книга, блокъ и чукъ.

После, кротъкъ и смиренъ,
той пристѣпилъ къмто менъ
и ми турилъ до кровати
тазъ писалка и шейната,
кимналъ мигомъ съсь глава,
па прибавилъ и халва.

Спрѣлъ при Лалка той тогасъ,
въ късния сръднощень часъ,
и си рекълъ: „Тая Лалка,
за писалка — си е малка,
а защо ѝ сж шейни —
щомъ е още въ пелени?“

Рекълъ, сложилъ даръ богатъ —
кукличка и шоколадъ,
и накрай, съ усмивка блага
накъ прекрачилъ той презъ прага
и понесълъ своя кошъ
въ снѣжната, заспала ноцъ.

А. Разцвѣтниковъ